

Lieta C-407/22

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2022. gada 20. jūnijs

Iesniedzējtiesa:

Conseil d'État (Francija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2022. gada 14. jūnijs

Prasītājs:

Ministre de l'Économie, des Finances et de la Relance

Atbildētājs:

Manitou BF SA

CONSEIL D'ÉTAT [..]

[VALSTS PADOME]

[..]

[..]

[..] [..]

[..]

**MINISTRE DE L'ÉCONOMIE, DES
FINANCES ET DE LA RELANCE** [EKONOMIKAS, FINAŠU UN
ATVESEĻOŠANAS MINISTRIS]
pret SA *Manitou BF*

Conseil d'État [..]
(*Section du contentieux, 8ème et 3ème chambres réunies*)
[Strīdu izskatīšanas nodaļas apvienotās 8. un 3. palāta]

[..]

2022. gada 1. jūnija sēde

2022. gada 14. jūnija lēmums

Ņemot vērā turpmāk tekstā izklāstīto procedūru:

Akciju sabiedrība *Manitou BF* lūdza *Tribunal administratif de Nantes* [Nantes Administratīvo tiesu, Francija] lemt par daļas no uzņēmumu ienākuma nodokļa sākotnējās summas atmaksāšanu, kas tai tika aprēķināta par 2011. gadā slēgto finanšu gadu, kas atbilst izmaksu un izdevumu proporcijas atkārtotai iekļaušanai ar nodokli apliekamajos ienākumos no tās dalības peļņas, kas gūta no to šīs sabiedrības meitasuzņēmumu ienākumiem, kuri ir reģistrēti citās Eiropas Savienības dalībvalstīs, nevis Francijā.

Ar 2017. gada 26. septembra rīkojumu [...] *président du tribunal administratif de Nantes* [Nantes Administratīvās tiesas priekšsēdētājs] iesniedza [...] sabiedrības *Manitou BF* prasību *Tribunal administratif de Montreuil* [Montreijas Administratīvajā tiesā], kura ar 2018. gada 16. jūlija spriedumu Nr. 1708681 to noraidīja.

Ar 2021. gada 27. maija spriedumu Nr. 18VE02710, *Cour administrative d'appel de Versailles* [Versaļas Administratīvā apelācijas tiesa] atcēla šo spriedumu un apmierināja sabiedrības *Manitou BF* prasību.

Ar kasācijas sūdzību un replikas rakstu, kas reģistrēti 2021. gada 30. jūnijā un 2022. gada 31. martā *secrétariat du contentieux du Conseil d'Etat* [Valsts padomes Strīdu izskatīšanas sekretariātā], *ministre de l'économie, des finances et de la relance* lūdz *Conseil d'État* atcelt šo spriedumu.

Viņš apgalvo, ka *Cour administrative d'appel de Versailles* [Versaļas Administratīvā apelācijas tiesa] esot pieļāvusi tiesību kļūdu un neprecīzi kvalificējusi lietas faktus, nospriežot, ka tas apstāklis, vai mātesuzņēmums bija vai nebija izvēlējis kopā ar saviem meitasuzņēmumiem Francijā izveidot grupu, kas tiek vienoti aplikta ar nodokļiem, neietekmēja tā prasības pamatotību saistībā ar tās uzņēmuma nodokļa daļas atmaksāšanu, kas atbilst tā peļņas no dalības izmaksu un izdevumu proporcijas atkārtotai iekļaušanai ar nodokli apliekamajā peļņā, kas gūta no tā meitasuzņēmumiem, kuri reģistrēti citās Eiropas Savienības dalībvalstīs, nevis Francijā, saistībā ar to, ka Vispārējā nodokļu kodeksa 223.B panta noteikumos nebija ievērota brīvība veikt uzņēmējdarbību.

Ar 2022. gada 28. martā reģistrētu iebildumu rakstu sabiedrība *Manitou BF* lūdz noraidīt kasācijas sūdzību [...]. Tā apgalvo, ka *ministre de l'économie, des finances et de la relance* izvirzītie argumenti nav pamatoti.

[..]

Ņemot vērā:

- Līgumu par Eiropas Savienības darbību;
- *Code général des impôts* [Vispārējo nodokļu kodeksu] un *Livre des procédures fiscales* [Nodokļu procedūru kodeksu];
- Eiropas Savienības Tiesas 2015. gada 2. septembra spriedumu *Groupe Steria SCA* (C-386/14);
- *Code de justice administrative* [Administratīvā procesa kodeksu];

[..] Ņemot vērā, ka:

- 1 No pirmās un otrās instances tiesām iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka sabiedrība *Manitou BF* 2011. gadā ir saņēmusi dividendes no meitasuzņēmumiem, kas reģistrēti citās Eiropas Savienības dalībvalstīs, nevis Francijā. Tā uz tiem attiecināja mātesuzņēmumu sistēmu, kas paredzēta Vispārējā nodokļu kodeksa 145. un 216. pantā. Saskaņā ar 216. panta I punktu tā atskaitīja šo dividenžu summu no tīrās peļņas, izņemot izmaksu un izdevumu proporciju 5 % apmērā no to kopējās summas. Ar 2014. gada 24. decembra prasību sabiedrība lūdza atmaksāt tai par 2011. gadā slēgto finanšu gadu aprēķinātā uzņēmumu ienākuma nodokļa daļu, kas atbilst šīs proporcijas atkārtotai iekļaušanai, pamatojot ar to, ka šī atkārtotā iekļaušana tika veikta, piemērojot tiesību normas, kas pārkāpj Līguma par Eiropas Savienības darbību 49. pantā aizsargāto brīvību veikt uzņēmējdarbību. Pēc šīs prasības noraidīšanas tā vērsās *Tribunal administratif de Nantes* [Nantes Administratīvajā tiesā], kura tās prasību nodeva izskatīšanai *Tribunal administratif de Montreuil* [Montreijas Administratīvajai tiesai], kas ar 2017. gada 26. septembra spriedumu tās prasību noraidīja. *Ministre de l'économie, des finances et de la relance* iesniedz kasācijas sūdzību (*se pourvoit en cassation*) par 2021. gada 27. maija spriedumu, ar kuru *Cour administrative d'appel de Versailles* [Versaļas Administratīvā apelācijas tiesa] pēc sabiedrības *Manitou BF* apelācijas sūdzības ir atcēlusi šo spriedumu un atļāvusi atmaksāt tai prasīto summu.
- 2 Vispārējā nodokļu kodeksa 216. panta I. punktā strīdam piemērojamā redakcijā ir noteikts, ka tīros ienākumus no dalības, kas dod tiesības piemērot mātesuzņēmumu nodokļu sistēmu un kurus pārskata gadā ir guvis mātesuzņēmums, var atskaitīt no šī mātesuzņēmuma kopējās tīrās peļņas pēc tam, kad no tiem ir atskaitīta atbilstošā izdevumu un izmaksu proporcija, kas noteikta vienoti 5 % apmērā no kopējiem ienākumiem no dalības, ieskaitot nodokļu atlaidi. Saskaņā ar tā paša kodeksa 223.A panta noteikumiem, redakcijā, kas tajā laikā bija spēkā un attiecās uz nosacījumiem, lai varētu izmantot nodokļu iekļaušanas sistēmu: “*Sabiedrība var būt vienīgā tā uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātāja, kas ir piemērojams visiem tās grupas ienākumiem, kuru veido pati šī sabiedrība un sabiedrības, kurās tai nepārtraukti pārskata gada laikā tieši vai netieši ar grupas sabiedrību starpniecību pieder vismaz 95 % no kapitāla [..]. / Grupas dalībnieces var būt tikai sabiedrības, kuras ir devušas savu piekrišanu un kuru ienākumiem uzņēmumu ienākuma nodoklis ir piemērojams atbilstoši vispārējo*

tiesību nosacījumiem vai 214. pantā noteikto kārtību [..]”. Saskaņā ar Kodeksa 223.B panta piemērojamo redakciju, kurā definēta nodokļu iekļaušanas sistēma: “*Kopējos ienākumus nosaka mātesuzņēmums, matemātiski saskaitot visu grupas sabiedrību darbības ienākumus, kas noteikti saskaņā ar vispārējo tiesību nosacījumiem vai atbilstoši 214. pantā noteiktajai kārtībai. / Kopējo rezultātu samazina par to izmaksu un izdevumu daļu, kas attiecas uz ienākumiem no līdzdalības peļņas, ko grupas uzņēmums saņēmis no uzņēmuma, kas ir grupas dalībnieks ilgāk nekā vienu finanšu gadu, un peļņas no līdzdalības, ko grupas sabiedrība saņēmusi no starpniecības uzņēmuma, attiecībā uz kuru mātesuzņēmums sniedz pierādījumus, ka tie izriet no ienākumiem no līdzdalības, ko izmaksājusi sabiedrība, kura ir grupas dalībniece ilgāk nekā vienu finanšu gadu un kura vēl nav pamatojusi korekcijas, kas veiktas, piemērojot šo iedaļu vai trešo iedaļu. [..]*”.

- 3 Līguma par Eiropas Savienības darbību 49. pantā ir noteikts: “*Ievērojot šē turpmāk izklāstītos noteikumus, aizliedz ierobežojumus kādas dalībvalsts pilsoņu brīvībai veikt uzņēmējdarbību citā dalībvalstī. Tāpat aizliedz ierobežojumus attiecībā uz to, kā dalībvalstu pilsoņi, kas izveidojuši uzņēmumu kādā dalībvalstī, atver šā uzņēmuma pārstāvniecības, filiāles vai meitasuzņēmumus citās dalībvalstīs. [..]*”
- 4 Ar 2015. gada 2. septembra spriedumu *Groupe Steria SCA* (C-386/14) Eiropas Savienības Tiesa nosprieda, ka Līguma par Eiropas Savienības darbību 49. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauti dalībvalsts tiesību akti par vienotas aplikšanas ar nodokļiem sistēmu, saskaņā ar kuru mātesuzņēmums, kas izmanto šo sistēmu, ir tiesīgs piemērot neitralizāciju attiecībā uz izdevumu un izmaksu proporcijas atkārtotu iekļaušanu, kas paušāli noteikta 5 % apmērā no tādu dividenžu neto summas, ko šis mātesuzņēmums ir saņēmis no vienotās aplikšanas ar nodokļiem sistēmā iesaistītajiem uzņēmumiem rezidentiem, savukārt šim mātesuzņēmumam atbilstoši minētajiem tiesību aktiem nav tiesību uz šādu neitralizāciju attiecībā uz dividendēm, ko tam izmaksā tā meitasuzņēmumi, kuri atrodas citā dalībvalstī, uz kuriem, ja tie būtu bijuši rezidenti, objektīvi – pēc to izvēles – attiektos vienotas aplikšanas ar nodokļiem sistēmas piemērošana.
- 5 Ministrs apgalvo, ka *Cour administrative d'appel* [Administratīvā apelācijas tiesa] ir pieļāvusi tiesību kļūdu, lemjot, ka sabiedrībai *Manitou BF* sava lūguma samazināt tai aprēķināto uzņēmumu ienākuma nodokli par finanšu gadu, kas beidzās 2011. gadā, atbalstam ir pamats apgalvot, ka Vispārējā nodokļu kodeksa 223.B pantā ir pārkāpta brīvība veikt uzņēmējdarbību, ciktāl tas neparedz iespēju mātesuzņēmumam neitralizēt atkārtoti iekļauto izmaksu un izdevumu proporciju saistībā ar ienākumiem no dalības, kas gūti no Eiropas Savienības dalībvalstī, nevis Francijā reģistrēta meitasuzņēmuma, kuri atbilst nodokļu iekļaušanas sistēmas piemērošanas kritērijiem, noraidot kā nebūtisku šajā ziņā apstākli, ka šis mātesuzņēmums, lai gan tam pieder Francijā reģistrēti meitasuzņēmumi, kas atbilst vienotas aplikšanas ar nodokli sistēmai, nav izveidojis grupu, kas tiek vienoti aplikta ar nodokļiem.

- 6 Nopietnas Eiropas Savienības tiesību interpretācijas problēmas izraisa jautājums par to, vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 49. pantam ir pretrunā dalībvalsts tiesību akti par vienotas aplikšanas ar nodokļiem sistēmu, saskaņā ar kuru mātesuzņēmums, kas izmanto šo sistēmu, ir tiesīgs piemērot neitralizāciju attiecībā uz izdevumu un izmaksu proporcijas atkārtotu iekļaušanu, saistībā ar dividendēm, ko šis mātesuzņēmums ir saņēmis no vienotās aplikšanas ar nodokļiem sistēmā iesaistītajiem uzņēmumiem rezidentiem, kā arī, lai ņemtu vērā 4. punktā minēto Eiropas Savienības Tiesas spriedumu, saistībā ar dividendēm, kas tikušas saņemtas no meitasuzņēmumiem, kas reģistrēti citā dalībvalstī, uz kuriem, ja tie būtu bijuši rezidenti, objektīvi – pēc to izvēles – attiektos vienotas aplikšanas ar nodokļiem sistēmas piemērošana, bet saskaņā ar kuru nav tiesību uz šo neitralizāciju tādām meitasuzņēmumiem rezidentam, kurš, neraugoties uz to, ka pastāv tādas ar kapitālu saistītas saiknes ar citām vienībām, kuras ir rezidentes, kas ļauj izveidot grupu, kas tiek vienoti aplikta ar nodokli, nav izvēlēties piederēt šādai grupai gan saistībā ar dividendēm, kuras tam izmaksā meitasuzņēmumi rezidenti, gan kuras tiek saņemtas no meitasuzņēmumiem, kas reģistrēti citās dalībvalstīs un kuri atbilst citiem vienotās aplikšanas ar nodokļiem sistēmas piemērošanas kritērijiem, kas nav rezidences kritērijs.
- 7 Tādēļ šis jautājums saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. panta pirmās daļas b) punktu ir jāiesniedz Eiropas Savienības Tiesai, un līdz Tiesas nolēmuma pieņemšanai ir jāaptur tiesvedība lietā par *ministre de l'économie, des finances et de la relance* iesniegto kasācijas sūdzību.

N O S P R I E Ž:

1. pants. Apturēt tiesvedība lietā par *ministre de l'économie, des finances et de la relance* iesniegto kasācijas sūdzību, līdz Eiropas Savienības Tiesa būs pieņēmusi nolēmumu par to, vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 49. pantam ir pretrunā dalībvalsts tiesību akti par vienotas aplikšanas ar nodokļiem sistēmu, saskaņā ar kuru mātesuzņēmums, kas izmanto šo sistēmu, ir tiesīgs piemērot neitralizāciju attiecībā uz izdevumu un izmaksu proporcijas atkārtotu iekļaušanu, saistībā ar dividendēm, ko šis mātesuzņēmums ir saņēmis no vienotās aplikšanas ar nodokļiem sistēmā iesaistītajiem uzņēmumiem rezidentiem, kā arī, lai ņemtu vērā 2015. gada 2. septembra spriedumu *Groupe Steria SCA* (C-386/14), saistībā ar dividendēm, kas tikušas saņemtas no meitasuzņēmumiem, kas reģistrēti citā dalībvalstī, uz kuriem, ja tie būtu bijuši rezidenti, objektīvi – pēc to izvēles – attiektos vienotas aplikšanas ar nodokļiem sistēmas piemērošana, bet saskaņā ar kuru nav tiesību uz šo neitralizāciju tādām meitasuzņēmumiem rezidentam, kurš, neraugoties uz to, ka pastāv tādas ar kapitālu saistītas saiknes ar citām vienībām, kuras ir rezidentes, kas ļauj izveidot grupu, kas tiek vienoti aplikta ar nodokli, nav izvēlēties piederēt šādai grupai gan saistībā ar dividendēm, kuras tam izmaksā meitasuzņēmumi rezidenti, gan kuras tiek saņemtas no meitasuzņēmumiem, kas reģistrēti citās dalībvalstīs un kuri atbilst citiem vienotās aplikšanas ar nodokļiem sistēmas piemērošanas kritērijiem, kas nav rezidences kritērijs.

[..] Pieņemts 2022. gada 14. jūnijā.

[..]

DARBBA VERSIJA